

UZASADNIENIE

Powód (...) Państwowe spółka akcyjna w W. wniosła przeciwko pozwanemu P. S. o zapłatę kwoty 6 699,78 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 1247,31 zł od dnia 26 listopada 2020 roku do dnia zapłaty, 140,52 zł od dnia 21 listopada 2020 roku do dnia zapłaty, 5 261,79 zł od dnia 16 października 2020 roku do dnia zapłaty, 50,16 zł od dnia 13 października 2020 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu, powódka wskazała, że z pozwanym łączyła ją umowa najmu zawarta na czas określony, na mocy której pozwanego obciążały płatności z tytułu czynszu najmu oraz opłat dodatkowych, których pozwany nie uregulował.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniosł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Podniósł, że złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z okresem wypowiedzenia do dnia 30 kwietnia 2020 r. Okoliczności związane z pandemią uprawniały go do zakończenia umowy. Nadto pozwany podniósł, że w rozliczeniach powódka zastosowała stawki niezgodne z umową oraz policzyła opłaty za media, których lokal nie zużywał, gdyż takich nie posiadał to jest opłaty za ciepłą wodę i ogrzewanie. Pozwany złożył zarzut potrącenia kwoty 14 389,10 zł powstałej z tytułu nadpłaty z kwotą dochodzoną pozwem.

Powódka podała, że wypowiedzenie umowy było bezskuteczne, gdyż umowa została zawarta na czas określony i brak było podstaw do jej wypowiedzenia, gdyż pozwany nie wykazał, że jego sytuacja ekonomiczna się pogorszyła. Odnośnie zarzutu potrącenia powódka podała, że nadpłata, o której stwierdzał pozwany (z faktur (...)) została zaliczona na poczet najdawniej wymagalnych wierzytelności to jest pozostałości z faktury nr (...) na kwotę 5241,21 zł, fakturą (...) na kwotę 7061,61 zł i fakturą (...)

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

W dniu 7 maja 2021 r. powódka wniosła do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego o zapłatę kwoty 6 699,78 zł, które to postępowanie na skutek skutecznego wniesienia sprzeciwu zostało umorzone.

Sąd zważył, co następuje:

Dnia 26 czerwca 2017 r. P. S. zawarł z powodem (...) Państwowymi spółką akcyjną w W. umowę najmu lokalu w budynku dworca S. położonego w S., przy ulicy (...) o powierzchni 118,98 m² na okres 36 miesięcy od dnia 1 września 2017 r. do dnia 31 sierpnia 2020 r. W umowie strony ustaliły wysokość czynszu na kwotę 3 569,40 zł netto (stawka 30 zł netto za 1 m²). Pozwany zobowiązał się także do opłacania mediów i usług: zimnej wody (stawka netto 4,28 zł, a z uwzględnieniem wskaźnika celu inflacyjnego 4,39 zł), ścieków (stawka 6,59 zł, a z uwzględnieniem wskaźnika celu inflacyjnego 6,75 zł), wody po podgrzaniu (stawka 18,27 zł, a z uwzględnieniem wskaźnika celu inflacyjnego 18,73 zł i energii cieplnej (stawka 5,50 zł, a z uwzględnieniem wskaźnika celu inflacyjnego 5,64 zł), odbiór nieczystości stałych – śmieci (stawka 1,40 zł netto, a z uwzględnieniem wskaźnika celu inflacyjnego 1,44 zł), wody lodowej (stawka 0,70 zł, a z uwzględnieniem wskaźnika celu inflacyjnego 0,72 zł).

Umowa została zawarta na czas oznaczony bez możliwości jej wcześniejszego rozwiązania lub wypowiedzenia, za wyjątkiem przypadków wskazanych wprost w umowie, w szczególności w § 24. Przedłużenie obowiązywania umowy mogło nastąpić wyłącznie na podstawie aneksu sporządzonego w formie pisemnej, pod rygorem nieważności, a strony wyłączyły możliwość przedłużenia obowiązywania umowy w oparciu o przepisy art. 674 kc.

Pozwany najemca zobowiązał się płacić wynajmującemu opłatę eksploatacyjną za świadczenia eksploatacyjne i utrzymanie powierzchni wspólnych dworca.

W dniu 22 października 2017 r. powódka i pozwany podpisali aneks do umowy, w którym okres obowiązywania umowy przedłużono do dnia 22 października 2020 r., a czynsz najmu wskazano na kwotę 3 569,40 zł netto. Ustalono również

stawki dla: zimnej wody (4,39 zł), ścieków (6,75 zł), wody po podgrzaniu (18,73 zł) i energii cieplnej (5,64 zł), odbioru nieczystości stałych – śmieci (1,44 zł), wody lodowej (0,72 zł), wentylacji centralnej (0,67 zł), energii elektrycznej (0,72 zł)

W dniu 13 grudnia 2017 r. powódka i pozwany podpisali kolejny aneks, w którym okres obowiązywania umowy wskazano na dzień 22 października 2020 r., a czynsz najmu na kwotę 3 769,40 zł netto.

W dniu 21 stycznia 2020 r. strony zawarły trzeci aneks, w którym czynsz najmu wskazano na kwotę 3 902,29 zł netto.

Pozwany w wynajętym lokalu prowadził delikatesy.

Bezsporne, nadto:

- umowa k.15-52 z załącznikiem k.53,
- protokół zdawczo odbiorczy k.190-193,
- aneksy.134-145,
- zeznania świadka I. T. k.
- zeznania świadka J. K. k.173-174,
- zeznania świadka B. S. k.174-175,
- zeznania świadka P. K. k.175-176.

Dnia 21 września 2020 r. powódka wystawiła na rzecz pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 13879,91 zł brutto. Faktura obejmowała rozliczenie okresu od 1.01.2019 do 31.12.2019r. Przy obliczaniu należności wskazano stawki dla: wody lodowej – 1,46 zł, centralnej wentylacji 0,82 zł, wody zimnej 6,80 zł, ścieków 9,02 zł, energii elektrycznej 0,58 zł.

Dowód:

- faktura VAT k. 57-58.

Dnia 1 października 2020 r. powódka wystawiła na rzecz pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 5223,25 zł brutto. Faktura obejmowała okres od 1.01.2020 do 22.10.2020 i dotyczyła zaliczeń, gdzie wskazano stawki jednostkowe dla: wody lodowej – 1,50 zł, centralnej wentylacji – 0,84 zł, wody zimnej – 6,97 zł, wody ciepłej – 21,12 zł, ścieków – 9,25 zł, nieczystości stałych – 1,52 zł, ogrzewania – 5,95 zł.

Dowód:

- faktura VAT k. 55-56, 120v.

Dnia 8 października 2020 r. powódka wystawiła na rzecz pozwanego fakturę korygującą nr (...), gdzie wskazano do zwrotu na rzecz pozwanego 358,91 zł brutto. Faktura obejmowała okres od 1.01.2019 do 31.12.2019 i dotyczyła rozliczeń do faktur za cały rok 2019, gdzie wskazano, że zaliczka na wodę zimną wyniosła 455,39 zł, a powinna wynieść 279,95 zł, natomiast zaliczka na ścieki wyniosła 603,98 zł, a powinna wynieść 420,51 zł.

Dowód:

- faktura VAT korekta k. 119.

Dnia 30 października 2020 r. powódka wystawiła na rzecz pozwanego fakturę VAT korektę nr (...) na kwotę 140,52 zł brutto. Faktura obejmowała okres od 1.01.2019 do 31.12.2019 i dotyczyła rozliczeń do faktur za cały rok 2019, gdzie wskazano, że zaliczka za nieczystości stałe za ten okres wynosiła 2 528,88 zł brutto, a powinno być 2669,40 zł.

Dowód:

- faktura VAT k. 59,

Dnia 3 listopada 2020 r. powódka wystawiła na rzecz pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę – 10 682,40 zł brutto. Faktura obejmowała okres od 1.07.2019-30.06.2020 i dotyczyła rozliczeń do faktur za ten okres, gdzie wskazano, że zaliczka za ogrzewanie wynosiła 10 352,40 zł brutto, a zaliczka na wodę ciepłą wynosiła 330 zł brutto, a w obu tych przypadkach powinna wynosić zero złotych.

W tym samym dniu powódka wystawiła na rzecz pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę –3 347,79 zł brutto. Faktura obejmowała okres od 1.07.2020-22.10.2020 i dotyczyła rozliczeń do faktur za ten okres, gdzie wskazano, że zaliczka za ogrzewanie wynosiła 3 250,80 zł brutto, a zaliczka na wodę ciepłą wynosiła 96,99 zł brutto, a w obu tych przypadkach powinna wynosić zero złotych.

Dowód:

- faktura Vat (...) k.118,

- faktura Vat (...) k.118 v.

Dnia 4 listopada 2020 r. powódka wystawiła na rzecz pozwanego korygującą fakturę VAT nr (...) na kwotę 1247,31 zł brutto. Faktura obejmowała okres od 1.01.2020 do 22.10.2019 i dotyczyła rozliczeń do faktur za ten okres, gdzie wskazano, że zaliczka za wodę lodową, centralną wentylację, wodę zimną, ścieki, nieczystości stałe, energię elektryczną, wodę zimną, ścieki wyniosła łącznie 12 601,86zł, a winna wynieść 13 849,17 zł. Do rozliczeń powód przyjął stawki jednostkowe dla: wody lodowej – 1,50 zł, centralnej wentylacji – 0,84 zł, wody zimnej – 6,80 zł, ścieków – 9,02zł, nieczystości stałych – 1,56 zł.

Dowód:

- faktura VAT k. 60-61, 119v-120.

W 2020 roku ogłoszono pandemię koronawirusa. Wokół lokalu wynajmowanego przez pozwanego zaczęli gromadzić się bezdomni, zmniejszył się ruch klientów ze względu na odwołane przejazdy pociągami. Pozwany w tym czasie chorował już na nowotwór, w związku z czym chciał rozwiązać umowę najmu lokalu w trybie natychmiastowym. 22 marca 2020r. złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy najmu z dniem 30 kwietnia 2020r. Powódka uznała wypowiedzenie za bezpodstawne i nieskuteczne, z uwagi na określony czas trwania umowy.

Bezsporne, a nadto dowód:

- oświadczenie, k. 97 v.,

- pismo powoda, k. 100 v.,

- pismo powódki z dnia 18.05.2020 k.116 v,

- wydruki artykułów z gazet k.101v-103, 105-106v, 107v-109v,

- pismo powódki z dnia 24.07.2020 r. k.117-117v, 194-195,

- orzeczenie lekarza k.115v-116.

Ostatecznie w dniu 23 października 2020r. przedstawiciel powódki i pozwany spisali protokół zdawczy wraz ze stanem liczników, lokal został opróżniony z rzeczy najemcy, który zwrócił klucze.

W tamtym czasie powód niektórym najemcom proponowała zwolnienie z czynszu lub ulgi do 80%. Powódka wobec pozwanego odstąpiła od naliczania kar umownych za zaprzestanie prowadzenia działalności w okresie obowiązywania umowy.

Dowód:

- pismo powódki, k. 194,
- protokół, k. 186-189,
- zeznania świadka B. S. k.174-175,
- zeznania świadka P. K. k.175-176.

Pismem z dnia 22 marca 2021 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty łącznej kwoty 6 699,78 zł, na która składała się należność wynikająca z faktur VAT nr (...) – kwota 1247,31 zł, (...) – kwota 140,52 zł, (...) – kwota 5261,79 zł, (...) – kwota 50,16 zł.

Dowód:

- wezwanie z potwierdzeniem nadania k.78-79,

W dniu 16 grudnia 2021 r. pełnomocnik pozwanego złożył pisemne oświadczenie o potrąceniu wierzytelności z tytułu faktur Vat nr (...) z dnia 3 listopada 2020, faktury (...) z dnia 3 listopada 2020 r., faktury Vat korekty nr (...) z dnia 8 października 2020 r. to jest powstałej nadpłaty w łącznej kwocie 14 389,10 zł z wierzytelnością powódki w kwocie 6 699,78 zł z tytułu faktur Vat nr (...).

Dowód:

- oświadczenie o potrąceniu k.122.

Pozwany nadpłaty wynikające z faktur nr (...) zaliczył i potrącił w całości z wcześniejszymi zobowiązaniami pozwanego wynikającymi z faktur (...).

Bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Powód dochodził należności wynikających z łączącej strony umowy najmu, opartej o treść art. 659 kc przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. § 2. czynsz może być oznaczony w pieniądzech lub w świadczeniach innego rodzaju.

W sprawie niesporne było istnienie umowy, jej treść. Spór dotyczył możliwości wcześniejszego rozwiązania umowy, podstaw wypowiedzenia umowy, wysokości przyjętych opłat za media, skuteczności dokonanego potrącenia i istnienie wierzytelności potrącanych.

W pierwszej kolejności należało wskazać, że nie było możliwe w sprawie zastosowanie art. 357¹ kc - rebus sic stantibus. Rację miał powód wskazując, że norma ta może stanowić wyłącznie podstawę samodzielnie dochodzonych roszczeń,

czy to w drodze powództwa samodzielnego, czy też pozwu wzajemnego. Brak więc było podstaw do uwzględnienia zarzutu pozwanego opartego o treść tego przepisu.

Oceniając skuteczność wypowiedzenia umowy dokonanego przez pozwanego w dniu 22 marca 2020r., uznano, że nie mogło być ono skuteczne. Umowa łącząca strony została zawarta na czas określony, ostatecznie do dnia 22 października 2020r. Stosownie do treści art. 673 § 3 kc jeżeli czas trwania najmu jest oznaczony, zarówno wynajmujący, jak i najemca mogą wypowiedzieć najem w wypadkach określonych w umowie. Umowa łącząca strony nie przywidywała zaś możliwości wcześniejszego rozwiązania umowy przez pozwanego. Istotnie również w treści umowy zarówno w jej preambule jak i innych postanowieniach w tym § 10 pozwany wyraźnie oświadczył, że jest świadomy ryzyka związanego z prowadzoną na dworze działalnością handlową i nie będzie wnosił żadnych roszczeń m.in. z tytułu zmian na dworze, w tym jego zamykaniem w całości lub części.

Zdaniem sądu nie mógł utrzymać się również zarzut związany z istnieniem wad przedmiotu najmu, o których stanowi art. 664 § 1 kc. Przede wszystkim nie sposób uznać, że ograniczenie związane z liczbą kursujących pociągów, w tym wycofaniem składów w relacjach międzynarodowych, odnosiło się do samego przedmiotu najmu, którym był zajmowany przez pozwanego lokal. W związku ze zmianami w rozkładzie jazdy, wprowadzonymi nota bene przez inne spółki niż powodowa (m.in. (...)), żadnej zmianie nie uległ sam lokal pozwanego, nie został on zamknięty, zmniejszony, czy w inny sposób utrudnione było korzystanie z niego do wykonywanej działalności. Wszelkie ograniczenia w swobodzie działalności gospodarczej wprowadzone zostały przez ustawodawcę, nie odnosiły się bezpośrednio do lokalu pozwanego. Tymczasem jak zostało już utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, „za wadę fizyczną uznać można w świetle art. 664 k.c. zasadniczo cechę (przymiot) rzeczy najętej (która ogranicza jej przydatność do umówionego użytku). Wada powinna zatem tkwić w rzeczy (dotyczyć właściwości przedmiotu najmu). Za wadę rzeczy nie można uznawać zachowania wynajmującego, który sprzecznie z umową utrudnia najemcy wykonywanie jego uprawnienia do korzystania z rzeczy najętej.” (tak

wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie I ACa 296/15). Podobnie wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 26 lutego 2018 r., VII AGa 56/18 wskazując, że „pewne cechy otoczenia lokalu - określony dojazd do budynku, w którym lokal się znajduje - nie mogą być uznawane za wady lokalu. Rozszerzenie odpowiedzialności wynajmującego na okoliczności zewnętrzne, które oddziałują na przedmiot najmu jest niedopuszczalne. Wynajmujący nie może się im przeciwstawić dokonując modyfikacji przedmiotu najmu, czyli usuwając wady w rozumieniu art. 664 § 2 k.c. Tego rodzaju wykładnia pojęcia wady prowadziłaby do nieuzasadnionego rozszerzenia odpowiedzialności wynajmującego”. Nie sposób więc uznać za pozwanym, że pandemia, wprowadzone zmiany rozkładów jazdy pociągów, czy ograniczenia, zakazy i nakazy sanitarne, zmniejszały przydatność samemu lokalu, tj. przedmiotu najmu do umówionego użytku. W samym, bowiem lokalu nie zaszły jakiegokolwiek zmiany, a dotyczyły one wyłącznie jego bliższego lub dalszego otoczenia. Lokal pozwanego nie został również objęty ustawowymi zakazami działalności, przez co trudno stwierdzić istnienie wady prawnej. O ile więc ograniczenia wprowadzone w czasie pandemii niewątpliwie miały negatywny wpływ na rentowność działalności pozwanego, o tyle stanowiło to działanie niezawinione przez powoda, ani nie powodujące powstania wady tkwiącej w przedmiocie najmu.

Zupełnie inną kwestią może być ocena moralna i aksjologiczna prowadzonych ograniczeń swobód działalności gospodarczej, jak i innych praw oraz wolności obywatelskich. Rozważania pozwanego na ten temat nie mają jednak merytorycznego znaczenia w sprawie. Podobnie brak woli ustępstw ze strony powoda w zakresie łączącej strony umowy, na gruncie rozpoznawanej sprawy także nie mógł być źródłem skutecznych zarzutów pozwanego.

Odnośnie zgłoszonego zarzutu potrącenia po pierwsze nie był on skuteczny gdyż pozwany nie wykazał aby oświadczenie dotarło do powoda. Nie sposób przyjąć, że oświadczenie złożone pełnomocnikowi, ma skutek tożsamy z doręczeniem osobie prawnej. Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 stycznia 2016 r. II CSK 862/14, „skuteczne, w świetle przepisów postępowania cywilnego, doręczenie w konkretnej dacie pełnomocnikowi pisma procesowego zawierającego oświadczenie o potrąceniu wywiera wprawdzie skutek w stosunku do mocodawcy w zakresie doręczenia tego pisma, ale nie może być równoznaczne z dojrzeniem oświadczenia do mocodawcy, jako adresata oświadczenia woli, w tej dacie. Doręczenie pisma procesowego pełnomocnikowi tworzy fikcję prawną doręczenia tego pisma mocodawcy, ale art. 61 k.c. określając chwilę dojrzenia treści oświadczenia woli do wiadomości adresata

przyjął teorię doręczenia oświadczenia. W sytuacji, gdy chwila doręczenia pisma procesowego nie pokrywa się z chwilą dojścia do adresata oświadczenia woli, doręczenie pisma procesowego może być jedynie początkiem dowodu, zgodnie z obowiązkiem spoczywającym na składającym oświadczenie o potrąceniu (art. 6 k.c.). Dojście oświadczenia do adresata oznacza bowiem, że albo zapoznał się z treścią tego oświadczenia, albo było to możliwe, ale z własnej woli adresat się uchylił od zapoznania z oświadczeniem.” O ile więc możliwe jest skuteczne złożenie oświadczenia przez pełnomocnika, skoro jest to działanie korzystne dla strony, o tyle nie sposób domniemywać i uznać za wykazane, że oświadczenie złożone pełnomocnikowi jest równoznaczne z jego złożeniem stronie.

Po drugie pozwany w piśmie procesowym z dnia 10.01.2022 r. wyjaśnił, że należności zgłaszane do potrącenia z FV (...) i (...) zostały już wcześniej potrącone przez powoda i zaliczone na poczet innych, wcześniejszych zobowiązań pozwanego. Pozwany tymczasem w żaden sposób nie zaprzeczył takim twierdzeniom, przez co należało uznać to za przyznane i wykazane przez powoda. Odnośnie należności z FV (...) na kwotę 358,91 zł, to dotyczyła ona kwot z 2019r. rozliczonych FV (...) na kwotę 409,07 zł, zaś powód w pozwie dochodził jedynie różnicy tj. kwoty 50,16 zł.

Skuteczny okazał się natomiast zarzut związany z zastosowaniem w rozliczeniach przez powoda błędnych, nie wynikających z umowy stawek za media. Powód nie zaprzeczył nawet takim zarzutom pozwanego już więc z tej przyczyny należało uznać je za skuteczne. Nadto analiza treści umowy, aneksów i załączników wykazała, że strony ostatecznie ustaliły stawki dla: zimnej wody -4,39 zł, ścieków - 6,75 zł, wody po podgrzaniu - 18,73 zł i energii cieplnej - 5,64 zł, odbioru nieczystości stałych – śmieci -1,44 zł, wody lodowej - 0,72 zł, wentylacji centralnej - 0,67 zł, energii elektrycznej - 0,72zł (k. 137). Nadto strony ustaliły coroczną waloryzację na poziomie 2,5%. Tymczasem jak wynikało z FV będących podstawą żądania pozwu, powód z nieznanymi przyczyn stosował odmienne, wyższe stawki tj. dla: wody lodowej – 1,50 zł, centralnej wentylacji – 0,84 zł, wody zimnej – 6,97 zł, wody ciepłej – 21,12 zł, ścieków – 9,25 zł, nieczystości stałych – 1,52 zł, ogrzewania – 5,95 zł. Przyjmując czynnik inflacyjny w 2019r. opłata za wodę lodową winna wynieść 0,72 zł, centralną wentylację – 0,67, wodę zimną 4,35 zł, ścieki – 6,75 zł, nieczystości stałe – 1,44 zł. Natomiast w 2020r.: opłata za wodę lodową winna wynieść 0,74 zł, centralną wentylację – 0,69, wodę zimną 4,69zł, ścieki – 6,75 zł, nieczystości stałe – 1,48 zł.

Mając to na uwadze zweryfikowano naliczone opłaty z (...) /2020 i przyjęto, że pozwany był zobowiązany do uiszczenia kwoty 4440,35 zł, w tym bezpodstawnie naliczono również opłatę za ciepłą wodę i ogrzewanie, z których pozwany w ogóle nie korzystał. Wskazywał na to sam pozwany, a nadto potwierdzili to przesłuchiwani świadkowie J. K. i P. K., zeznając, że pozwany we własnym zakresie podgrzewał wodę i nie korzystał z ogrzewania i nie miał nawet rozproszanej instalacji (k. 176). W tym więc zakresie żądanie pozwu nie zostało uwzględnione, zaś pozostałe opłaty przeliczono stosownie do stawek ustalonych umownie.

Odnośnie faktury rozliczeniowej za 2019r. nr (...) ustalono, że przy zastosowaniu właściwych, umownych stawek do zapłaty powinna być kwota 11171,04 zł, a przy uwzględnieniu informacji powoda zawartych na fakturze, że z zaliczek uiszczono 11404,07 zł, uznano, że z tego tytułu powstała po stronie pozwanego nadpłata, a przez to żądanie z tej faktury 50,16 zł nie było zasadne.

Podobnie było w przypadku FV (...), gdzie przy zastosowaniu prawidłowej stawki należności za nieczystości stałe winna wynieść 2528,84 zł brutto, a mając na uwadze, że pozwany uiszczył 2528,88 zł, roszczenie o zapłatę 140,52 zł nie było uzasadnione.

W tożsamy sposób ustalono, że rozliczenie z rok 2020 wynikające z FV (...), przy zastosowaniu prawidłowych, umownych stawek wykazało nadpłatę pozwanego, a nie niedopłatę 1247,31 zł dochodzoną pozwem. Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w pkt I wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 kpc, uznając, że powód wygrał sprawę w 66%. Na koszty powoda składała się opłata od pozwu 400 zł, opłata skarbową – 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 1800 zł, łącznie 2217 zł z czego 66% to kwota 1463,22 zł. Koszty powoda to opłata skarbową – 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 1800 zł, łącznie 1817 zł, z czego 34% to 617,78 zł. Dokonując wzajemnej kompensaty przeczono jak w pkt III wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)